

[Ole Bjørn Kraft.]

Meget vil naturligvis afhænge af administrationen af overenskomsten, men den har et stort flertal bag sig i den slesvig-holdstenske landdag, og det nye Vesttysklands bestræbelser for at blive optaget i Europarådet og sandsynligheden af, at det inden så længe vil ske, vil yderligere styrke mulighederne for, at der bliver levende indhold i Kiel-overenskomstens tilsagn. Det har under alle omstændigheder vist sig, at de profeter, der spæede, at rundbordskonferencen i London ved at fremkalde forhandlingerne i Kiel havde overladt sydslesvigerne til den tyske regering i Kiel på „nåde og velvilje“, ikke så rigtigt og ikke har fået ret.

Overenskomsten har vakt det tyske mindretal i Nordslesvig til handling med et krav om tilsvarende deklaration fra dansk side eller en gensidighedstraktat, som regeringen i Kiel har ytret ønske om. Jeg vil gerne sige her, at regeringen har det danske folk og rigsdagen bag sig, når statsministeren erklærer, at Danmark ikke vil gå ind på noget sådant og ikke har det behov. Det tyske mindretals historie siden 1920 er det bedste bevis herpå. Vi vil stille os selv i et ganske falsk lys ved at give tilsagn om rettigheder, som vi frivilligt forlængst har givet, og som er forankret i vår grundlov. Jeg tror, det er nødvendigt at fastslå, at det er ganske uberettiget at ville drage sammenligninger mellem os og Tyskland. Det bevis på og tilsagn om en demokratisk indstilling og handlemåde, som historiens udvikling og bitre erfaringer i nutiden nødvendiggør og berettiger at kræve af det nye Tyskland, vil det være historieforvanskning at kræve af Danmark. At besættelsestidens særlige forhold har nødvendiggjort specielle foranstaltninger overfor det tyske mindretal, hvis berettigelse alle demokratier vil anerkende, har intet med dette forhold at gøre. Jeg er overbevist om, at fremtiden vil vise, at det tyske mindretal ikke behøver at frygte, at en sammenligning mellem dets kår og det danske mindretals kår i Sydslesvig skal falde ud til ugunst for det.

Jeg skal ikke i dag genoptage diskussionen omkring fælleserklæringen. Vi følger naturligvis regeringens bestræbelser og holdning med agtpågivenhed. Jeg vil gerne takke den højtærede udenrigsminister for, at regeringen omend efter nogen tøven fulgte min henstilling om at søge skandinavisk bistand til støtte for en tilfredsstillende løsning af flygtningeproblemet, der stadig er nøgle spørgsmål i hele sagen. Det har vakt

tilfredshed i Danmark, at denne henvendelse, som ventet, har vundet fuld forståelse både i Norge, Sverige og Island. Men der er lang vej tilbage, og megen dansk indsats er påkrævet for, at sydslesvigerne ikke med rette skal føle sig svigtet. Frihedsrettighederne må yderligere sikres i den kommende freds-traktat. Det kan aldrig være for tidligt at begynde nu at forberede tankens virkeliggørelse ad diplomatisk vej. En stadig aktivitet må opretholdes vedrørende flygtningene, og enhver mulighed for at yde sydslesvigerne bistand må udnyttes. Nu mere end nogensinde er det en nødvendighed at støtte det nationale og kulturelle arbejde dernede. Spørgsmålet om flere skoler, om den højere uddannelse ved et dansk gymnasium og om adgangen for unge sydslesvigerne til faguddannelse her i landet, om økonomisk støtte til ungdomsarbejdet er altsammen opgaver, som hverken regering eller rigsdag kan skyde fra sig.

Jeg opfordrer regeringen til at søge en drøftelse med partierne om disse problemer, så der kan opnås fuld enighed og vi alle forpligter os til at gøre en indsats.

Jeg beklager nogle af de udtalelser, socialdemokratiets ærede ordfører fremsatte i sin omtale af det sydslesviske spørgsmål. De var ikke præget af den upartiskhed, som han burde have indtaget overfor bl. a. en mand som professor Hansen Larsen. Selvom man ikke kan være enig i de udtryk og den form, han har anvendt, må det siges, at han er en mand . . . (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Er han upartisk?). Nej, det er den ærede ordfører for socialdemokratiet, der burde se overlegent på det spørgsmål og ikke bruge så stærke udtryk i den forbindelse, men om professor Hansen Larsen vil jeg sige, at han er en mand af idealitet, som ganske uselvvisk tager stilling til dette spørgsmål, og som derfor under alle omstændigheder ikke burde udsættes for udtalelser af den art, som det ærede medlem fremsatte.

Der var en side af det sydslesviske spørgsmål, som det ærede medlem helt syntes at glemme, nemlig den administrative adskillelse eller det lokale selvstyre. Jeg håber, at det blot var en forglemmelse, ellers bør det ærede medlem læse fælleserklæringen igennem endnu en gang.

Jeg skal tilsidst fremsætte nogle bemærkninger om selve den politiske stilling, vi nu befinder os i, og den holdning, mit parti vil indtage. Der er jo ingen tvivl om, at regeringen har haft parlamentarisk rygdækning ved gennemførelsen af devalueringen. Det spørgsmål, der rejser sig, bliver: Vil regeringen også have det overfor sin